

11 vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, 2v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. 3I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní. 4Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, 5probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! 6Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši, 7aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši. 8Milostí tedy jste spaseni skrze víru. 9Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. 10Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.

Milá sestro, bratře,

ať s našimi dnešními čteními ani s Velikonocemi nemá nic společného, ráda bych připomněla biblický příběh, na který jsem si u přípravy kázání vzpomněla. Ráda bych připomněla příběh proroka Jonáše. Jonáš byl prorok, kterého Bůh oslovil a pověřil úkolem. Jdi do Ninive, města plného hříchu a oznam mu, že když nebude činit pokání a neobráť se ke mně, bude zničeno a jeho obyvatelé zahynou.

Jonáš se vydal na cestu. Skutečně vyrazil, žel ale přesně opačným směrem, než jít měl. A tak se pak ocitá na lodi na rozbouřeném moři a najednou je v moři a vypadá to, že ho za jeho provinění, za odmítnutí jeho úkolu, čeká trest. A co víc. Když do Ninive nejel, jeho obyvatelé neuslyší zvěst o svém hříchu, o pokání a o naději a také nejspíš zemřou. Mzdou hříchu je přece smrt. Následkem provinění je přece trest. Tak to stojí v Tóře, tak je to i v našich zákonech. Zdá se to být jasné. Tak to chodí. Někdy můžou být následky porušení zákona, viny, hříchu neradostné. Trestem za provinění může být vězení, trest, ale někdy to bývá i smrt. Kdybychom skončili příběh Jonáše a Ninive v tomto okamžiku. Nebyla by naděje. Kdybychom zapomněli, že příběh pokračuje dál, nebyl by život.

Tak to bývalo i s námi. Píše o tom i apoštol Pavel do Efezu: *11 vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, 2v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. 3I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní.*

Byli jsme mrtví. Odsouzeni na smrt. Ale díky Ježíši můžeme být pro Boha navždy živí.

Byli jsme vězni hříchu, zajatci, trestanci zákona, ale díky Boží milosti v Pánu Ježíši můžeme nosit místo vězeňského oděvu oděv slavnostní.

Bible jako obraz lidského života bez Boha používá ještě jiný přírůbek. Před Boha nemůžeme, protože nejsme čistí. Hřích nás špiní. Místo špinavého oděvu nám dal oděv sněhově bílý. Tak Bůh náš hřích, naši špínu očistil díky Ježíši. Osvobodil nás z pout, zachránil před přísnou rukou zákona. Dostali jsme bělostné roucho, slavnostní oděv, které je nejlepším oděvem pro slavnostní hostinu, na kterou jsme zváni. Protože chtěl, abychom byli živí. Protože chtěl, abychom byli čistí a mohli blízko k němu.

Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, 5probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! 6Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši.

Lidé starého zákona, stejně jako někdy my, zapomněli na to nejdůležitější z něj. Na milost.

Odpuštění. Na lásku. I když je od samého počátku Boží láska důvodem, základem všeho, zákon byl tím, co lidem vládlo. Bůh ale tuto tíhu sňal.

To vidíme i v příběhu Jonáše – on nezahynul v moři, Ninive nebylo zničeno. Volali k Bohu. A Bůh

Jim dal milost. Odpustil. Miluje je. A to v pánu Ježíši udělal pro všechny, kdo se k němu přiznají. I pro nás. Jednou provždy.

Cestu k bohu otevírá Boží rozhodnutí. Je to jeho dar, milost. Jeho rozhodnutí, jeho láska. Bůh svým slovem promlouvá k nitru jednoho člověka. Vždy jednoho konkrétního člověka, kterého osloví.

A kdo jeho dar přijme, stává se dědicem bohatství Boží milosti. Dědicem lásky a odpuštění. Dědicem, který přijímá to, čím Bůh mění naše životy, aby jeho milost předal dál. Už nejsme mrtví pro své hříchy, pro své viny. Spasení, záchranu, spravedlnost, ani svatost nemůžeme dosáhnout z našich skutků. A přece jsme povoláni k tomu, abychom činili všechno dobré, co nám Bůh ukazuje, co pro nás Bůh připravil.

O kapitolu a několik veršů dál Pavel do Efezu píše: *31Ať je vám vzdána všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utržení a s tím i každá špatnost; 32bud'te k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. (4. k.)*

Zjišťujeme ale, že nedokážeme naplnit zákon, nedokážeme dostát pravidlům, spravedlnosti. Nejde nám milovat tak, jak od nás Bůh žádá. Spravedlnost, o kterou máme usilovat o mnoho převyšuje všechno splnitelné. Bude to vždycky víc, než dělám, než mohu udělat. Bude to vždy tak. S laskavostí, milosrdenstvím, odpuštěním nikdy nebudete hotovi a nikdy nedostaneme šanci k dobrému pocitu, že vám nikdo nemůže nic vyčíst.

Taková má být pro nás spravedlnost - vždy větší či vyšší než ta vaše. Jakoby nedosažitelná.

Máme tedy žít ve věčném pocitu viny a nedostatečnosti? Mít před sebou požadavek toho, jaký máme být a přesto vědět, že toho nedokážeme, nemůžeme dosáhnout. Nedokážeme udělat dost pro to, abychom před sebou, před druhými, před Bohem dosáhli dostatek uznání, přijetí a důstojnost.

Důležité je ale uvědomění, že uznání, důstojnost, naše hodnota v očích jiných není to, co je našim cílem, o co bychom měli usilovat. Právě to je náš omyl! Svým jednáním si nemusíte nic dobývat a zasloužit! V tom je ten rozdíl. Spasení není z vás, je to Boží dar. Záchranu si nemůžeme našim snažením vysloužit.

Jsi milovaný, přijímaná, máte před Bohem svou hodnotu. Jako jeho dítě před ním obстоjíš. Zadarmo, díky tomu, že si vás Bůh zamiloval, díky jeho lásce, nezaslouženě. Kvůli tomu nemusíte nic dělat a nic splnit.

Dělat dobro ale smím. Mohu milovat a nemusím soudit, či dokonce nenávidět. Právě to je cesta, kdy záchranu, spravedlnost, změnu, nový život, ke kterým jsme zváni, můžeme žít.

Nemusíme upravovat, snižovat laťku toho, abyste mohli mít splněno. Nepotřebujete to. Díky Bohu.

Místo uspokojování svého svědomí, místo snahy zalíbit se lidem se můžeme podílet na tom, co je skutečné. I to je boží dar, že můžeme žít pro opravdovou spravedlnost, která nás přesahuje. Ta se nenaplní plněním jakéhokoli nařízení. **V ní člověk žije**, v ní se z bludného kruhu, ve kterém pes honí svůj ocas, stává cesta. Ona dává životu skutečný smysl. Nový život v naději. Záchrana.

Když budeme jako loď v přístavu, nebo lev v kleci, jsme sice v bezpečí, může být o nás dobře postaráno. Ale neplníme svůj účel. Nejsme pak to, čím jsme byli stvořeni. S takovým životem se nemáme spokojit.

V Ježíši Kristu se našemu životu nabízí důležitá proměna, zásadní změna. V něm máme novou možnost. Tuto možnost, život místo smrti, to slavíme právě o těchto svátcích. To jsme slavili včera, v neděli a právě to slavíme vlastně každou neděli.

Každou neděli si připomínáme, co pro nás Bůh v Kristu udělal. K jakému život jsme zváni. Žít s ním, žít v něm.